

ย่อคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาความรับผิดทางแพ่ง

เรื่องเสร็จที่ สรพ.๓๖ /๒๕๕๖

สำนวนเลขที่ ๓๑/๙๓/๒๕๕๖ (วันจันทร์ที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๕๖)

ประเภทสำนวน อุบัติเหตุ

เรื่อง รถวิทยุประสบอุบัติเหตุเฉี่ยวชนกับรถยนต์ของบุคคลภายนอก

สรุปข้อเท็จจริง เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๕ นาย ณ. ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้ขับรถยนต์ ๒ xxx หมายเลขทะเบียน กฉ ๑๑๑๑ (รถยนต์เช่า) เดินทางไปส่งตัวผู้ต้องหาที่สถานี โดยมีนาย ส.นั่งมาด้วย ระหว่างเดินทางกลับประสบอุบัติเหตุเฉี่ยวชนกับรถยนต์ของบุคคลภายนอกเป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหายเป็นเงิน ๑๐,๙๓๗,๘๒๙ บาท

ความเห็นของพนักงานสอบสวน -

ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด เห็นว่า นาย ณ. กระทำโดยประมาทเลินเล่อปราศจากความระมัดระวัง แต่มิได้เกิดจากความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ทางราชการ

คำวินิจฉัยสั่งการของผู้แต่งตั้ง เห็นชอบด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด

ประเด็นที่พิจารณา มีเจ้าหน้าที่ผู้ใดต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ทางราชการหรือไม่ จำนวนเท่าใด

กฎหมายที่พิจารณา พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๔

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาความรับผิดทางแพ่ง ตามสำนวนการสอบสวนข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๕ เวลาประมาณ ๑๗.๐๐ น. นาย ณ. ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้ขับรถยนต์ ๒ xxxx หมายเลขทะเบียน กฉ ๑๑๑๑ (รถยนต์เช่า) เดินทางไปส่งตัวผู้ต้องหาที่สถานี โดยมีนาย ส.นั่งมาด้วย ระหว่างเดินทางกลับได้ขับรถยนต์มาตามถนนขับมุ่งหน้ามาทางอำเภอเมือง เมื่อรถวิ่งถึงหลักกิโลเมตรที่ ๖ - ๗ รถวิทยุ ๒ xxxx เกิดอุบัติเหตุเฉี่ยวชนกับรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า หมายเลขทะเบียน ๒๒๒๒ ที่วิ่งสวนทาง โดยมีนาย บ. เป็นผู้ขับขี่ นาย ก. นั่งโดยสารมาด้วย เป็นเหตุให้รถวิทยุ ๒ xxxx ตกข้างถนน รถยนต์ทะเบียน ๒๒๒๒ เสียหลักพลิกตะแคงไปชนกับรถยนต์ยี่ห้อฮิอุซุ หมายเลขทะเบียน บต ๓๓๓๓ มีนาย ล. เป็นผู้ขับขี่ นาง ม. กับพวกนั่งโดยสารมาด้วย เป็นเหตุให้นาย ณ. และนาย ส. ถึงแก่ความตายภายในรถวิทยุ ๒ xxxx ในที่เกิดเหตุ นาย บ. เสียชีวิตที่โรงพยาบาล นาย ก. ได้รับอันตรายสาหัส นาง ม. กับพวกได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย รถยนต์ทั้ง ๓ คัน ได้รับความเสียหาย

ต่อมา นาย ก. ได้เป็นโจทก์ยื่นฟ้องส่วนราชการเป็นจำเลยต่อศาลจังหวัด เพื่อเรียกค่าเสียหาย ซึ่งเมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๘ ศาลจังหวัดมีคำพิพากษาตามคดีหมายเลขแดงที่ zzzz/๒๕๔๘ สรุปได้ว่า “...เหตุรถยนต์ชนกันเกิดขึ้นจากความประมาทของนาย ณ. ไม่ใช่ความประมาทของนาย บ. จำเลยที่ ๑ ในฐานะหน่วยงานของรัฐที่นาย ณ.สังกัดอยู่จึงต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ในความเสียหายที่เกิดขึ้นพิพากษาให้จำเลยที่ ๑ ชำระเงินแก่โจทก์จำนวน ๔,๓๕๒,๒๘๓ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๕ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้จำเลยที่ ๑ ชำระค่าฤชาธรรมเนียมต่อศาลในนามของโจทก์ตามจำนวนทุนทรัพย์ที่โจทก์ชนะคดี โดยกำหนดค่าทนายความให้ ๔๐,๐๐๐ บาท” ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๕๑ ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาตามคดีหมายเลขแดงที่ yyy/๒๕๕๑ (หน้า ๘ - ๑๐) ว่า “...จากสภาพความเสียหายของรถยนต์พยานเชื่อว่า นาย ณ. ขับรถยนต์มาด้วยความเร็วสูงเพราะมีความ

เสียหายที่ด้านหน้ามาก ส่วนรถยนต์ของโจทก์นั้นถูกชนที่ประตูด้านหน้าซ้ายไม่อาจประมาณความเร็วได้นอกจากนี้ จำเลยที่ ๑ ไม่มีพยานหลักฐานใดมาสนับสนุนให้เห็นว่านาย บ. ขับรถยนต์ของโจทก์มาด้วยความประมาท เมื่อพิจารณาภาพถ่ายบริเวณที่เกิดเหตุและรถยนต์ทั้ง ๓ คัน แล้ว ปรากฏว่าถนนที่เกิดเหตุเป็นทางเดินรถที่สวนกันได้ มีเส้นแบ่งกึ่งกลางถนน ช่องเดินรถมีความกว้างช่องละ ๔ เมตร มีไหล่ถนนกว้าง ๒ เมตร บริเวณที่เกิดเหตุเป็นทางตรง ตามบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุขณะเกิดเหตุถนนเปียกรถยนต์คันที่นาย ณ. ขับมานั้น ได้รับความเสียหายจอดอยู่ข้างทางห่างเส้นแบ่งกึ่งกลางถนนประมาณ ๑๒ เมตร ซึ่งเป็นระยะที่ไกลมาก และมีสภาพความเสียหายมากที่บริเวณด้านหน้ารถ รถยนต์ของโจทก์พลิกตะแคงอยู่ในช่องเดินรถ น่าเชื่อว่าก่อนเกิดเหตุ นาย ณ. ขับรถยนต์แซงรถยนต์หมายเลขทะเบียน บต ๓๓๓๓ มาด้วยความเร็วสูงในระยะกระชั้นชิด ถ้าเข้าไปในช่องเดินรถที่รถยนต์ของโจทก์แล่นสวนทางมาทำให้นาย บ. ซึ่งขับรถยนต์ของโจทก์ต้องหลบลงข้างทางเป็นเหตุให้รถยนต์ของโจทก์เสียหลักแล่นกลับขึ้นมาบนถนนในลักษณะทำมุม ๔๕ องศา แล้วเกิดเหตุเฉี่ยวชนกัน พยานหลักฐานของจำเลยจึงเชื่อมกับพยานหลักฐานของโจทก์ส่วนที่จำเลยที่ ๑ นำสืบว่าถนนที่เกิดเหตุมีความกว้างมาก รถยนต์ของโจทก์สามารถที่จะหลบหลีกให้พ้นโดยไม่เกิดการเฉี่ยวชนได้นั้น เป็นการกล่าวอ้างที่ไม่มีน้ำหนักรับฟัง การที่จะขับรถยนต์แซงรถยนต์คันที่อยู่ข้างหน้าในสภาพถนนที่เกิดเหตุซึ่งเป็นทางเดินรถที่สวนกันได้ วิญญูชนโดยทั่วไปจะต้องเห็นว่าทางเดินรถข้างหน้าปลอดภัยและไม่มีรถยนต์แล่นสวนทางมาในระยะกระชั้นชิดแล้วจึงจะขับรถยนต์แซงขึ้นไป พยานหลักฐานโจทก์ฟังได้ว่า นาย ณ. ขับรถยนต์มาด้วยความเร็วสูงแซงรถยนต์คันอื่นในระยะกระชั้นชิด โดยไม่ดูให้ดีเสียก่อนว่าทางเดินรถข้างหน้าปลอดภัยหรือไม่ และไม่ใช้ความระมัดระวังเว้นระยะห่างจากรถยนต์ที่แล่นสวนทางมาพอสมควรที่จะแซงให้พ้นได้ และถึงแม้รถยนต์คันที่ นาย ณ. ขับจะติดเครื่องหมายหน่วยงานของจำเลยที่ ๑ และเปิดไฟสัญญาณขอทางก็ตาม แต่ก็ต้องขับรถยนต์ด้วยความระมัดระวังไม่ใช้ความเร็วสูงเกินกว่าที่ควรในเหตุการณ์เช่นนั้น ประกอบกับบริเวณถนนที่เกิดเหตุเปียกเนื่องจากฝนตก นาย ณ. ยิ่งจะต้องใช้ความระมัดระวังมากกว่าถนนในสภาพปกติ และก่อนเกิดเหตุ นาย ณ. ได้นำตัวนาย ม. ผู้ต้องหาไปส่งที่สถานีแล้วระหว่างเดินทางกลับไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเร่งรีบขับรถยนต์ด้วยความเร็วสูง ดังนั้น เหตุที่รถยนต์เฉี่ยวชนกันเกิดจากความประมาทของนาย ณ. ฝ่ายเดียว พิพากษาแก่เป็นว่า ให้จำเลยที่ ๑ ชำระเงิน ๖,๓๕๒,๒๘๓ บาท ให้แก่โจทก์ นอกจากนี้ก็แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ” ซึ่งเมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ส่วนราชการได้จ่ายเงินตามคำพิพากษาแล้วเป็นเงินต้นจำนวน ๖,๓๕๒,๒๘๓ บาท พร้อมดอกเบี้ยจำนวน ๔,๕๘๕,๕๔๖ บาท (นับแต่วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ จำนวน ๙ ปี ๗ เดือน ๑๕ วัน) รวมเป็นเงิน ๑๐,๙๓๗,๘๒๙ บาท

จากข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้นประกอบกับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติได้ว่าเหตุเกิดขึ้นเนื่องจากการที่นาย ณ. ขับรถยนต์ของทางราชการแซงรถยนต์หมายเลขทะเบียน บต ๓๓๓๓ ที่วิ่งอยู่ด้านหน้าในช่องทางเดินรถเดียวกับรถยนต์ของทางราชการโดยไม่ได้ใช้ความระมัดระวังดูให้ดีเสียก่อนว่าทางข้างหน้ายังไม่ปลอดภัยเพียงพอและในช่องทางเดินรถสวนมีรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า หมายเลขทะเบียน ป ๒๒๒๒ ที่วิ่งสวนทางไปในระยะกระชั้นชิด เมื่อนาย ณ. แซงรถคันข้างหน้าเข้าไปในช่องทางเดินรถสวนทำให้นาย บ. ผู้ขับรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ป ๒๒๒๒ ต้องหักรถหลบลงข้างถนนด้านซ้าย ทำให้ล้อรถด้านหน้าซ้ายตกถนน รถเสียหลักเอียงเป็นมุมประมาณ ๔๕ องศา นาย บ. จึงต้องหักรถกลับเข้าไปในช่องทางเดินรถเดิม เป็นเหตุให้เฉี่ยวชนกับรถยนต์ของทางราชการที่อยู่ระหว่างจะหักรถเข้าสู่ช่องทางเดินรถเดิม ทำให้รถยนต์ของทางราชการและรถยนต์ของบุคคลภายนอกได้รับความเสียหาย และส่วนราชการต้องจ่ายเงินให้นาย ก. ตามคำพิพากษาเป็นเงินต้นจำนวน ๖,๓๕๒,๒๘๓ บาท พร้อมดอกเบี้ยจำนวน ๔,๕๘๕,๕๔๖ บาท รวมเป็นเงิน ๑๐,๙๓๗,๘๒๙ บาท (ปรากฏตามใบเสร็จรับเงิน ลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ เป็นเงิน

๑๐,๙๘๓,๗๕๙ บาท) พฤติการณ์ถือได้ว่า นาย ณ. กระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ทางราชการตามจำนวนที่ทางราชการได้ชดใช้ตามคำพิพากษาอันถึงที่สุดไป แต่เมื่อคำนึงถึงความร้ายแรงแห่งการกระทำและความเป็นธรรมแห่งกรณีแล้ว จึงให้นาย ณ. รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในอัตราร้อยละ ๗๕ ของเงินต้นจำนวน ๖,๓๕๒,๒๘๓ บาท คิดเป็นเงิน ๔,๗๖๔,๒๑๒.๒๕ บาท พร้อมดอกเบี้ยของเงินจำนวน ๔,๗๖๔,๒๑๒.๒๕ บาท นับแต่วันทำละเมิดวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๕ จนถึงวันที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๘ ตามนัยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

อนึ่ง เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า นาย ณ. เสียชีวิตตั้งแต่วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๕ จึงให้ส่วนราชการเรียกให้ทายาทผู้รับมรดกของนาย ณ. ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ทางราชการต่อไป

ผู้ย่อ/ผู้ตรวจ นางรวิภา ด้วงแดงโชติ ผู้อำนวยการกลุ่มงาน ตพ. ๒

